

Constantin Drăghici – o tinerețe pierdută

(Grigore Constantinescu – 20 aprilie 2015)

Uitarea sau ingratitudea sunt semnele nedrepte ale indiferenței față de artiștii noștri. Întâmplător, mai târziu decât se cuvenea am aflat că îndrăgitul tenor Constantin Drăghici a părăsit scena vieții. Prea puține știri sau comentarii au însoțit această tristă știre despre cel care, în tinerețe, prin anii '60, când se afla în debutul de succes al carierei sale, lansa șlagăre de largă popularitate... „Am strâns toamnă după toamnă”.

Opțiunea sa pentru cânt a evoluat, urmată cu darul de a „inventa” melodii, iar farmecul personal, încă din anii când studia canto la Conservatorul din Cluj, cu Lya Pop, continua să-i convingă pe cei care căutau tinere talente. Îmi aduc aminte de impresia puternică pe care am avut-o urmărindu-mi colegii de la Conservator în spectacolele studențești de operă. Constantin Drăghici, în același an de studii cu mine, a făcut parte din rolurile principale în opera „Faust”, pregătită cu regizorul Eugen Gropșianu sau opera „Tânăra gardă” unde a lucrat cu Hero Lupescu. Eram foarte mândru să-l văd alături de Meri Moraru, colegii mei, pe scenă, depășind emoțiile și realizând performanțe.

După ce Constantin Drăghici cântase la Opera din Cluj, Ion Dacian l-a invitat ca solist al Operetei bucureștene, în mai multe distribuții, ca june prim și june comic, partener cu Vali Niculescu, Constanța Câmpeanu, Cella Tănăsescu. Termină studiile la Conservator cu rezultate excelente, la prof. George Ionescu. Era firească ascensiunea solistică, pentru priza la public și timbrul plăcut al vocii sale, jocul și compozițiile scenice.

Dintre titlurile repertoriului abordat, îl regăsim cu mare succes în „Marco Polo”, „Casa cu trei fete”, „Sânge vienez”, „Țara surâsului”, „Lăsați-mă să cânt”... După primele stagii Constantin Drăghici era un star al teatrului, așteptat, aplaudat și admirat. Activitatea sa artistică se diversifică cu emisiuni de televiziune (debut cu „Nu ești de vină tu”) și radio, cu lansarea de șlagăre, cucerirea titlului de laureat al Festivalului de muzică ușoară de la Mamaia (cu melodia proprie, „N-ar trebui”), Premiul Discului - 1964. Compozițiile sale au câștigat publicul românesc, din tinerețe și până în ultimii ani de viață.

Alături de Teatrul „Constantin Tănase” face turnee în Franța, Germania, Italia, Rusia, Polonia, Bulgaria. Înregistrează pentru case de discuri din Germania (Amiga, Show, BASF), participă la inaugurarea canalului german de televiziune în culori. Destinul nu i-a fost tocmai prielnic după decizia de a rămâne, ca artist, în Germania, mulți ani. Cântă și peste Ocean, la New York apare într-un mare concert de succes pe Broadway, cântă în programe de night club, musicaluri. În Los Angeles colaborează cu Margareta Pâslaru și cu formația lui Radu Goldiș, în 1990 susține un recital la Festivalul Mamaia.

Dorul de țară îl obligă să revină definitiv în România la începutul anilor 2000, cu bucuria reîntâlnirilor, însoțit de amintiri și bune și rele, dar și speranțe ce nu se vor împlini. Nu mai are satisfacția de a reveni în atenția publicului de radio cu melodiile lui Radu Șerban („Prea târziu”, „Luna la Mamaia” de Veselovschi, „O fată mai găsești” de Mălineanu... Au trecut mai mult de zece zile de când ne-am despărțit de Constantin Drăghici fredonând cea mai cunoscută compoziție a sa, „A căzut o frunză-n calea ta”.